

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 21 maja 2008 r. w sprawie T-18/07 Hans Kronberger przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 1 sierpnia 2008 r. przez Dr. Hansa Kronbergera

(Sprawa C-349/08 P)

(2009/C 205/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dr. Hans Kronberger (przedstawiciel: W. Weh, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

W dniu 1 sierpnia 2008 r. Dr. Hans Kronberger wniósł do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 21 maja 2008 r. w sprawie T-18/07 Hans Kronberger przeciwko Parlamentowi Europejskiemu. Przedstawicielem wnoszącego odwołanie jest Rechtsanwalt Dr. Wilfried Ludwig Weh, Wolfeggstraße 1, AT-6900 Bregenz.

Postanowieniem z dnia 19 maja 2009 r. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (ósma izba) oddalił odwołanie i orzekł, że wnoszący odwołanie ponosi własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 31 marca 2009 r. w sprawie T-405/06 ArcelorMittal Luxembourg i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 czerwca 2009 r. przez ArcelorMittal Luxembourg SA

(Sprawa C-201/09 P)

(2009/C 205/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: ArcelorMittal Luxembourg SA, dawniej Arcelor Luxembourg SA (przedstawiciel: A. Vandencastele, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, ArcelorMittal Belval & Differdange, dawniej Arcelor Profil Luxembourg SA, ArcelorMittal International, dawniej Arcelor International SA

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-405/06 w zakresie, w jakim Sąd utrzymał w nim w mocy w stosunku do ArcelorMittal Luxembourg SA decyzję Komisji C (2006) 5342 z dnia 8 listopada 2006 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 65 EWWiS w sprawie porozumień i uzgodnionych praktyk z udziałem europejskich producentów belek (sprawa COMP/F/38.907 — Belki stalowe);

— obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swych żądań wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego, który obejmuje dwie części, wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, że Sąd naruszył art. 97 EWWiS oraz dopuścił się nadużycia władzy, ponieważ zastosował art. 65 EWWiS po wygaśnięciu w dniu 23 lipca 2002 r. traktatu EWWiS. Tymczasem spoczywający na instytucjach obowiązek zapewnienia spójnej wykładni różnych traktatów nie może w żadnym razie uzasadniać utrzymania w ramach wspólnotowego porządku prawnego przepisów traktatu, który wygasł.

Po drugie w ramach drugiej części tego samego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył rozporządzenie nr 1/2003 (¹) i dopuścił się nadużycia władzy, jako że oparł uprawnienie Komisji do wydania decyzji na podstawie art. 65 EWWiS na rozporządzeniu, które przyznaje jej wyłącznie uprawnienia w zakresie wprowadzenia w życie art. 81 i 82 WE. Rzeczone rozporządzenie, które zostało wydane po wygaśnięciu traktatu EWWiS na podstawie samego tylko traktatu WE, nie może bowiem przyznawać Komisji żadnego uprawnienia pozwalającego na ukaranie naruszenia art. 65 EWWiS, bez jednoczesnego naruszenia traktatu EWWiS oraz zasad dotyczących hierarchii norm.

W ramach zarzutu drugiego, który obejmuje trzy części, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasadę indywidualizacji kar i sankcji, orzecznictwo Trybunału dotyczące przypisania odpowiedzialności, powagę rzeczy osądzonej oraz zasadę hierarchii norm, jako że uznał, iż Komisja ma prawo przypisać danej spółce odpowiedzialność za praktykę antykonkurencyjną innej spółki należącej do grupy, mimo że pierwsza ze spółek nie brała udziału w tejże praktyce. Ani fakt, iż różne spółki należące do tej samej grupy, o których mowa, stanowią jednolitą jednostkę gospodarczą, ani fakt, iż spółka dominująca sprawuje pełną kontrolę nad swoją spółką zależną będącą sprawcą zachowania o znamionach naruszenia, ani nawet decydujący wpływ wywierany przez spółkę dominującą na jej spółkę zależną nie wystarczą, by udowodnić, że wnosząca odwołanie brała udział w naruszeniu, w związku z czym nie mogą uzasadnić przypisania spółce dominującej zachowania jej spółki zależnej.